wiskab ta nõuu seest i ahla ikka maha ja rikub enam oma käppade all ära kui selleſt maiusjoogist tema kõhtu juhtub. Karul ei ole mitte wähematki peenemat elu wiisi. Aga niipia kui minu karukene oma pea marjade sekka pistis, arwasin ma paraja aja plagama panna olewat. Ja miks ma siis ka ei plaganud? Ega plagamine elu kitsikus häbistaw ei ole ehk ma muidu küll inimeste ees mitte millegi hinna eest ei plagaks. Ja minu plagamine ei olnud ka mitte sugugi warajane, sest ma kuulsin, kudas karu läbi pööſaste mulle järele wirutas. Ta oli minu walemeelse tembu üle wist pahane ja tema karulise loogika järele pidi karistus tulema. Mu süda ja pükſid wabiseſiwad wõitu. Häbi küll ühest mehest seda ütelda, aga ma pian õiguſt rääkima, kui mind mitte luiskajaks ei pia peetama. Inimene wõib aga niisuguses elukitsikuses wäga ruttu weel mõtelda. Püss oli mull õnnelikult saba pidi wiimaks käes. Ja nüüd tõusis ka minu auu ahnus ja kuulsaks saamise himu. Ma mõtlesin seni, kui karu metsa lahkmet mööda edasi astus, kudas minust ehk temast peale surma kõigil pool räägitakse, raamatuid kirjutatakse ja piltisi tehakse ja kudas nende kirjade ja kujude kirjastajad ja müüad rikkaks saawad. Kui ma aga püssi winna tõmbasin, siis wisasin ma weel ühe pilgu oma minewiku peale. Ja niipalju, kui kitsik aeg lubas, mõtlesin ma weel oma heade ja halwade tegude peale. Mull tuli ka meelde, et mull weel mitme ajalehe tellimise hind maksmata oli ja kudas ta nüüd ka igaweste maksmataks saaks jäema.

„Karu oli juba õige lähedal. Nüüd katsusin ma weel pool wägise meelde tuletada, mis ma karudega kokku juhtumiste üle kuulnud olin. Mull ei tulnud aga mitte ühte ainust korda meelde, kus mees karu käest oleks peasenud, aga neid kordasi oli küllalt, kus karu mehe käest peasis. Ma mõtlesin ka selle peale, kudas kõige kergemalt wõimalik oleks, karu püssiga ära surmata, kui ta mitte weel nii lähedal ei ole, et teda püssiga surnuks wõiks lüüa. Mu esimene mõtte oli, temale wastu pead lasta ja kuuli mõlemate silmade wahelt sisse saata. Aga see ei ole sugugi kerge temp. Karu peaajud on koguni weikesed, et kui kuul just sinna sisse ei trehwa, siis ei tee see talle esiotsa weel midagi. Ma arwasin: kui ma talle esimeste jalgade wahelt just südamesse wirutan, siis on see minu oma kasu kohta just kõige tähtsam. Jah, ka see asi ei olnud mulle kerge ära toimetada, sest püssi kuulile ei wõi ütelda: Mine nüüd sinna ehk sinna! Wõtsin wiimaks südame rindu ja ütlesin: „Ma talle kuradile kõrwetan, üks kõik kuhu!"

„Karu oli seni juba õige ligidalle tulnud. Aga nüüd tuli mulle jälle see kirju küsimine ette, kudas ma kõige mõnusamalt oma kasuks püssi lahti wõiks lasta? Kas heidan selle juures selili wõi kõhuli maha? Ehk panen püssi otsa oma warwaste nõjale ning annan siis säru? Aga kellegis neis seisustes ei oleks ma karu enne näha wõinud, kui ta minu seljas oleks. Mis teha; ei olnud ka enam wõimalik sedagi kätte saada, kust poolt tuul oli ja kuhu poole ta minu kasuks wõi kahjuks püssi kuuli oleks wõinud

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1887, lk. 23